

Губернаторът на Нови Южни Валисъ, Филипъ, мислѣлъ, че най-доброто сръдство за поправяне на престѣпниците — това е да ги приучи постепенно на трудъ и редъ. А най-подходящъ трудъ за това той считалъ земедѣлието. На този, комуто се свършвалъ срокътъ на наказанието, той давалъ безплатно земя. Този, който ималъ добро поведение, пушалъ на свобода преди срока и сѣщо така му давалъ земя. Но на губернатора най-много се искало, да дойдатъ въ Австралия доброволци-преселници, които да могатъ да служатъ за добъръ примѣръ на разваленитѣ престѣпници.

Отъ честоповтарящитѣ се гладъ и тежъкъ животъ между заточеницитѣ избухвали бунтове, които били усмирявани съ сила, при което мнозина били застрелвани или обесвани.

Нѣкои отъ престѣпницитѣ избѣгвали въ гората, понѣкога попадали между чернокожитѣ и случвало се, че последнитѣ ги приемали като свои възкрѣснали покойници, и затова се отнасяли съ тѣхъ добре. Само че бѣлитѣ мжно привиквали къмъ храната на дивацитѣ, които често се хранѣли само съ корени и полусухова риба.

Други бѣгълци просто скитали изъ горитѣ; така се появили банди горски разбойници — „бушрангери“, както ги наричатъ въ Австралия.

Първиятъ губернаторъ на английската колония, Филипъ, по всѣкакъвъ начинъ се стараелъ да подържа миръ съ дивацитѣ. За да ги предразполага къмъ бѣлитѣ, понѣкога той имъ пращалъ подарѣци. Но другитѣ бѣли не били тѣй добри къмъ дивацитѣ. Особено най-грубитѣ и най-проститѣ престѣпници гледали на чернитѣ по-лошо, отколкото на кучетата, и страшно ги дразнѣли и обиждали. И докарвали дивацитѣ до тамъ, че самѣ почнали да нападатъ на преселницитѣ. Трѣбвало губернаторътъ съ сила да ги прогонва по-далечъ отъ колонията.

Оттогава се почнала вѣчна война между чернитѣ и бѣлитѣ. (Следва).

Книги, които препорѣчваме на читателитѣ си:

1. Чичовата Томова колиба отъ Хариетъ Бичеръ-Стоу. Издание на Издателство Хемусъ—София. Цена 50 лв.

Търговията съ роби въ Америка сѣществувала до неотдавна — до преди шестдесетъ години. До тогава тя била нѣщо обикновено. Робитѣ били докарвани отъ Африка. Американски търговци ходѣли тамъ, кулували стотици негри и препродавали съ печалба тая жива стока.

Никой не смѣталъ за хора тѣзи „черни дяволи“, както често ги наричали бѣлитѣ. Малко искали и да знаятъ, че въ гърдитѣ на тѣзи нещастници туптѣло сѣщо такова сърдце, каквото у другитѣ хора.

На пазара негритѣ пазарѣли, както пазаряватъ добитъкъ: